

מינו מכיר ומפועזז וז (ומי אינו זוכר אותה כהנה עם ראשית שנת הלימודים, להיות תלמיד סטודר. וגם אם גדול השוכבים אהה, זה ידעת כמה נאה זה כשספריו ומכתוביו עוסקים ענין זה נאה ותלכה ונקיטה, סדרה במחוק סדרות ובמפנים. ודאי שרק מעטים משכינים יסוד ונין זה במחוק ובמפנים במשך כל שנות הלימודים. אך הנהנה בחתוליה תמיד טובה היה ואמכאן אורח להם זה ואמיתי בימים אלה לענות הכל בקרקע, לפחות להתחיל בצורה נאה.

שעוסק כל לראות אתה תנועה כבית ובחוק מסביב לעיסוקים והמה, יש גם ברוצחן לבנות לעיסוקים זה של שנת הלימודים ובעיות חינוך בשלש עיסוקים נאים, מלבדים ימורים ולידנו ברוחבנותו בימים אלה.

וגם זאת: מה בכלל נדרש אתה לזכר בעינינו חינוך מתוק-מינין, נאה-נאה, ללא סערה וריב, וגם אם סערת ריבך ועל ברוחכם שכן הראוי לריב, עולמים עם תולדות העולם בכלל, עם עוסקים חובבים שתעסוק עשימה נאה ושלמה, חינוך איש פנימה, בוערת ואינה שוררת. לפחות כל אהבה שבה גם אני לחבונה נאה, זו, לפחות כל העסק בעיסוקי חיבורי זה עשימה נאה, בכל מקום נאה לעסוק.

מעשה שהיה שסופר באנגליה הדובא בעניניו וקובל: "אבא ואבא יצא למסע קצין והקניניו את ילדו ליתם כולם ובמחאה. אבא יצא אונם אל דתיים אל מאמינים בכל, סבא וסבאה מאמינים ודתיים, לימוד סבא וסבאה את נכדה לאמר "קריאת שמע" של שנתו, וכן נהגו לשאתו אל המורה ולשקפה. תמו ימי החופש, באו אבא ואבא לישול את ילדם בליבתם. ענין הילד אל כמחאה ושקפה, נגש אל נאש ונשק בלסוף נגש אל המורה ושקפה ואמר: "אלהים, להתראות בשנה הבאה!"

ספור מירשה — כפי ששעו והסעו רבים, הארת עינינו-מירשה — אין "ממנונות" כמבין מירשה הערכת מלונות כלבו, ובכן עם כל הערכה הפ' לזה להתרועע של החינוך, הבעיית התעורר רק כשנשאל על תוכן של "משפחות אומות" שאמנם לא נגמרו, ברבר השני, כי נפש השם מיד עם השם במינים המליצה שאר בנות זכרים אשר חשבו כי נשכחו מהם, מינים האחד-המליצה אתה עליה-השלה ואשר שילמנו עבודה שהי לימודי נבית מאד למרות תועה התורה שההיסטוריה גינתה אותה. כעבודת האחרים בימים אלה (במצרעה) לאמנות ותרבות, בקונטרס של בריית בעיות (עולמית) על מצרעה בריבונות. המדינות בעיות ובעיות הריבונות הרוחניות וכן עם "מנהלים" אלא לכל הנהיג את האומות "מרכז רוחני" עם ועלה מן השוארות, כברימינגן, סיו סופס ששן ונצחו המסוקים של עצימת אשר אל

תפילה לתלמיד

מאת ד"ר ישראל אלדד

מסקום ואף לא במקום קונקרטי אחד, אפילו אל מלכו.

נתאם התקבץ של השדר החינוך, הגדיר מר אבא אבן, שר החינוך באוניו היום בנצח, הגדרה נאה אחת את ספרת החינוך ושענה זו אצלנו: "ראשית הכמה בחינוך הנוהג היא הברכה הלאה באופי החינוך הנגמר של משפחות האומה".

הגדרה זו עצמה היא צלילית וצלולה מאוד, ואם יהיה באתר קן מנחה הברכה הנכונשם של המורה, שבו כיר ליוצא את המהות הרוחנית, רש בעבודת הקודש של החינוך, הביאנו כמובן, שאילה שכאשר הוא שר דיעו לפרט ולפרש מהו אשר אלה כלתינוגמר במשימתו האומה. הרי אין צורך לאמר, שהכונה אינה בהרדא לאותן תנועות נרחבות וברוכות שששר הביא אותן והמבטחות הקלות את רמת ההשכלה של הנוער בכלל ושלי בקרבות מפרות בפרט, לאור תועבות המועזות אשר גיגל אותן בפני הכנסת על שלשים אחוז מגומרי בתי-ספר יסודיים באיוריו עליה חרשה, שאינם יודעים ולמדו כשם כתוןן או כספר כלשהו. הרי זה בנדר שפיטא, אם לא מישנו בעל נטיה חסדית יאמר: של בוגר בית ספר יסודי הוכתה אין עוה ב עניין רבתי יאחב באר כמשה שברר תוכן כבית הברס ובוגר אונר כריטה שברר תוכן הכריטה, אשר יישג את הכל באיף רבתי ואיטלי-המורה, אך כשם ש"מסודות" אין מירשה — כפי ששעו והסעו רבים, הארת עינינו-מירשה — אין "ממנונות" כמבין מירשה הערכת מלונות כלבו, ובכן עם כל הערכה הפ' לזה להתרועע של החינוך, הבעיית התעורר רק כשנשאל על תוכן של "משפחות אומות" שאמנם לא נגמרו, ברבר השני, כי נפש השם מיד עם השם במינים המליצה שאר בנות זכרים אשר חשבו כי נשכחו מהם, מינים האחד-המליצה אתה עליה-השלה ואשר שילמנו עבודה שהי לימודי נבית מאד למרות תועה התורה שההיסטוריה גינתה אותה. כעבודת האחרים בימים אלה (במצרעה) לאמנות ותרבות, בקונטרס של בריית בעיות (עולמית) על מצרעה בריבונות. המדינות בעיות ובעיות הריבונות הרוחניות וכן עם "מנהלים" אלא לכל הנהיג את האומות "מרכז רוחני" עם ועלה מן השוארות, כברימינגן, סיו סופס ששן ונצחו המסוקים של עצימת אשר אל

המסוקים להסחן ולהשרף, אם אנשי הדת מדברים על "ברכות הרוח" הקדושה על ריבונות סודר-נית, דיעו אשר להבין להם כמותה, לחיים על שילוחן עירון, אך אם איש שאינו דתי מסובך מתחיל להשפיע באוניו היום בנצח, "הרי זה בנות החרדה המתבטאת בימינו בתרבות", ונשי זהל צילי מסוכן ביותר, "סיום-המורה ואנשי מלכתה ביהודה בעיצומה המדינית שלנו שה של הגוף ההודי בעולם, ובמחנה כשפעולם א שפגתי מסו שר תרבות זה איזה הוא תהוכן ה' רוחני והתרבותי המייחד אותו מרוח אסוכופדר וקומברג, שבו בתוכו זה התגלה ברובנות, אם זה לזכר על מליצות נכובות.

ובמחנה זה נמצא איור מחרה כן זכיר ירו של שר החינוך "משפחות האומה של נגמ רד" ועל פסקה אחרת בנואמו ככנסת על "הר" מענה ענימת שהיא משאת נפשו של החינוך, אין ספק שהגדרה זו מרובה באחד הספרים, ויש לה צילי ונויקלאם על מאוד או מוסטליקים בעולם, אשר דקא שאין לה שום משפעות בעולם צבילי, ובעולמו הקסן הנוער בפרט, ובמחנה הספיקולוגיה של סותר את דבר "המשפחות של נגמרי, כי באשר שלא נגמרו משפחות אין מקום ומחור מה: אין זקן להרמוניה נפשית, שאמורות להשתנות על נפלה האריתית וההתרקות האריתית, לפעמים באמצעאל פילוסופיות ואסתטיה עד מאוד. אפנט סבוכה ונראה לעין ונשפט לאונו כהפן של החינוך והתרבות שלנו כיום מצטיין בהרמוניה הנפשית ולשלוט, אלא כיוס המצטיין היא אם זו הולמת את ההיסטוריה של המציאות שלנו, אהלה היא אם אכן על החינוך כיום כיוס לפעול להרמוניה של הנפשות הנ"ל עירון או להסתרןן, א' כיוון הנוכח, הכתאם משפחות אשר לא נגמרו" ואשר אל מירשה של ד"ר תשר, אלא אם אכן מירשה היה מה שאמר מחזיק לכנסת: "אוחי מרכז רוחני עליו השלום זה הדומיני".

כסנת רבות תהיות מרוב מאחורי אותו מושג "רוח" שאין אותה תושפת אותו במוחשיות, א' בעצמות את סדרם של הילדים גואלם מן העצ' פת הויכחות עד לרוח שסובה היה כביאה של עת הנוכח ובגוף הנוכח, והמוכבן, ורעה היה "בר" אה לנצח האחרים.

כ"י ע"ט

הוראה קשים ועל ציבור מורים בלתי מוסמכים, ודאי שחמורה בעיני מורים בלתי מוסמכים, אכל עירון למורה כל בטוח כל כך אם רבים מבין המורים הבלתי מוסמכים, אפילו אינם מלי מורים גדולים, אם הם מורים בלבד מבחינה ה' נוכח, נפשיה, יהדות מאשר פרופסורים מלי מורים מוסמכים ביותר שחינוכם הוא א' ברוח בריית-שלום א' ברוח אנטי-ממלכתי אחרת, א' בכלל ברוח אותה מרדנות שבמלחמה על יתר משכורות ופחות עבודה בכל מיני אצילות.

ככלל ברוח אותה מרדנות שבמלחמה על יתר משכורות ופחות עבודה בכל מיני אצילות. אלא "אפיונה זה של בית-הספר, כמבטול גיב' נשלה מגרש לעיני התלמידים שנבטלו א' שקיב' וס' ציונים פחות מאשר קיח, את הממנה על ההנהגות מעטם משרד החינוך, אפיונה זה שיהוה, לכל מערכת החינוך, כאשר לא בית ספר תיכון אוניברסיטאי, קישש יצא מורים וממנכים ודאי פרופסורים דרשים, ומכל המלומדים לזכור לא בשם אידיאה ומסר כי אם בשם הציונים וכו' שחטבו על הגנוסטה, והיו מרדנות אנארכית ואנטי-חיוכית, לא מהמכונים אכל מגלתי כי אם שחטבו עניקים אינטרסיות, לא אלה — לא הפרויסוריה, לא המנהלים ולא התלמידים יתנו את נפשם כל "למורה את המשמורת האר' מות אשר לא נגמרו, זה מרבר כמסוס יח' מוסמכים בו הרצוים לאורך חול"ת. והנה כן הם מתכנסים אל "עליית" למרור על ענין שני" שה לא חולתי, כי אם לק' אישית, את כל סוסד' לדוגמה ולמסופ.

ואך תלמידים, טוב כי תיפוללו תפילה כנאת שלב, לא רק על עצמם, כי אם גם על מורהם בימים המפורים אלה — שבעלה של מורתה לא שחוט לידם — שאחשל של מגמה אל המכל — עצמם אן הם יוכלו להתחלל בינם לבין קונם.

ואך תלמידים, טוב כי תיפוללו תפילה כנאת שלב, לא רק על עצמם, כי אם גם על מורהם בימים המפורים אלה — שבעלה של מורתה לא שחוט לידם — שאחשל של מגמה אל המכל — עצמם אן הם יוכלו להתחלל בינם לבין קונם.